

РЕШЕНИЕ

№ 457

гр. Пловдив, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. К.а
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова като разгледа докладваното от Надежда Ив. Желязкова Каличкова Въззивно търговско дело № 2022500***374 по описа за 2022 година

за да се произнесе, намери за установено следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Обжалвано е решение № 260075 от 21.03.2022г., постановено по т.д.№ 790 по описа за 2020г. на ОС Пловдив, с което са отхвърлени исковете, предявени от „К.А.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.З., бул. Н.П. № 52, представлявано от С.Н.К. против „Л.И.“ ООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Х.А. № 56, партер за установяване несъществуване на вземания с произход договор за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. и анекси към него, както следва: за сумата 12 599 424,08 лв. (6 441 983,24 евро) – просрочена главница за периода 01.05.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 210 291,68 лв. (107 520,43 евро) – просрочена главница за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 923 979,09 лв. (472 423,01 евро) – просрочена договорна лихва за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 21 002,05 лв. (10 738,18 евро) – просрочена договорна лихва за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 80,48 лв. (41,15 евро) – такса обслужване за периода 01.06.2019 г. – 11.03.2019 г.; сумата 2,32 лв. (1,19 евро) – такса обслужване за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 205 420,16 лв. – данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; и за сумата 98,09 лв. (50,15 евро) – други просрочени задължения по същия договор за лизинг, които

вземания са включени в списък на приетите вземания на кредиторите на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *** по т.д. № 660/2019 г. на ОС Пловдив.

Решението е обжалвано от „К.А.“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.З., бул. Н.П. № 52, представлявано от адв. Д. И. с твърдения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт. Оспорен, като неправилен, е извода на съда за неоснователност на възражението за нищожност на договора за лизинг, поради нарушение на закона и конкретно чл. 152 ЗЗД. Жалбоподателят възразява и срещу извода на решаващия съд за това, че е налице правоприемство между лизингодателя по договора за лизинг от 14.02.2007г. и „Л.И.“ ООД. Изложени са твърдения за това, че съдът не се е произнесъл по наведеното в исковата молба възражение, че ответникът не е подал възражение по чл. 690 ТЗ срещу списъка с неприети вземания в законоустановения срок, поради което и за съда по несъстоятелността не е съществувала възможност да коригира същия. Въз основа на изложеното, настоява оспорения съдебен акт да бъде отменен и да бъде постановено решение от въззивния съд, с което иска за признаване на установено, че вземанията на „Л.И.“ ООД, ЕИК *** с произход договор за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. и анекси към него не съществуват да бъде уважен. Претендира разноски.

Ответникът - „Л.И.“ ООД, ЕИК ***, представляван от адв. А.К. и адв. М. Р. е подал отговор на въззивната жалба, с който изразява становище за неоснователност на същата и настоява оспорения съдебен акт да бъде потвърден.

Съдът, след преценка на данните по делото, намери за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск предявен от „К.А.“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК *** против „Л.И.“ ООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., р-н С., ул. Х.А. № 56, ет. партер с правно основание чл. 694, ал.1, т.1 и т.2 ТЗ. Твърденията в исковата молба се свеждат до следното: с решение № 127 от 11.03.2019г., постановено по т.д. № 376/2018г. по описа на ОС С.З. е открито производство по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД. Със заявление № 5022 от 10.04.2019г. ответникът „Л.И.“ ООД е предявил вземанията си по договор за лизинг, като част от тях са включени в списъка на приетите вземания, а други в списъка на неприетите вземания. Твърди, че в срока по чл. 690 ТЗ е подал възражение вх. № 6791 от 22.05.2019г. срещу списъка на приетите вземания на „Л.И.“ ООД; в същия срок е постъпило и възражение вх. № 6867 от 23.05.2019г. от „Л.И.“ ООД срещу неприети негови вземания с ред на удовлетворяване чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ. В производството по чл. 690 ТЗ, съдът по несъстоятелността, с определение № 260594 от 20.11.2020г., обявено в ТР на 24.11.2020г. е оставил без уважение възражението на длъжника и е постановил изменение на оспорения списък като е включил вземането на „Л.И.“ ООД в размер на

205 420.16 лв., представляващо данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017г. – 11.03.2019г. в списъка на предявените и приети вземания. Ищецът твърди, че вземанията на кредитора „Л.И.“ ООД са произход договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. са несъществуващи, тъй като договора за лизинг е нищожен на основание чл. 26, ал.1, пр.1 ЗЗД във вр. с чл. 152 ЗЗД. Конкретно сочи, че на 15.02.2007г. „К.А.“ ЕООД и „К.“ ООД са учредили ипотека вх.рег. № ***, акт № **, том 5, н.д. № 3779 от 2007г. върху собствени недвижими имоти за обезпечаване вземанията на Е.Е.С.А по договор за банков кредит от 14.02.2007г., отпуснат на „К.А.“ ЕООД в размер на 14 000 000 евро. Соци, че на 15.02.2007г. един от ипотекираните имоти, представляващ УПИ № III, находящ се на бул. Т.А. № 64 в кв. № 42 по устройствения план на гр. С., м. Р. – Б. с площ от 7165 кв.м., ведно с построената в него сграда „К.“ е прехвърлен на кредитора И.Е.АД чрез негово свързано лице И.АД с ЕИК ***, за което е съставен НА вх.рег. № ***, акт № 196, том XIV, н.д. № 3778. Като сочи, че както сключения договор за продажба от 15.02.2007г., така и договора за лизинг № *** от 14.02.2007г., сключен между И.ЕАД – лизингодател и „К.А.“ ЕООД – лизингополучател, всъщност представляват предварително уговорен начин за удовлетворяване на кредитора, различен от предвидения в закона, тъй като в договора за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. и в договора за кредит от 14.02.2007г. е предвидено, че при неизпълнение на задълженията по някои от договорите лизингодателя ще остане собственик на недвижимите имоти, които, като обезпечение по договора за кредит са му продадени, счита договора за лизинг за нищожен, а вземанията, основани на него несъществуващи. В подкрепа на изложеното е и твърдението, че със сключените няколко сделки – покупко - продажба и договор за лизинг се прикрива действителното прехвърляне на собствеността по ипотека, като обезпечение на вземанията на кредитодателя по връщане на кредита, доказателство за което е и уговорката в чл.5.11 от договора за лизинг, с който е предвидена възможност лизингополучателя да придобие собствеността върху актива след изтичане срока на договора при условие, че е изплатил лизинговата цена, заедно със другите парични задължения по договора за лизинг, както и всички задължения по договора за банков кредит, сключен между лизингополучателя и И.Е.С.А. Така според ищеца, дори и да е изправна страна по договора за лизинг, лизингополучателя „К.А.“ ЕООД не би могъл да придобие актива, ако не изпълни и задълженията по договора за кредит с И.Е.С.А, поради което и счита, че целта на сключения договор за лизинг не е ползването на лизинговия имот, а предварително прехвърляне на обезпечението с непозволена цел – удовлетворяване на кредитора по договора за кредит. В условията на евентуалност и в случай, че съдът приеме, че договора за лизинг е действителен, ищецът твърди, че „Л.И.“ ООД не е правопреемник на И.ЕАД и затова не е притежател на вземанията по договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. на основание договор за преобразуване от 09.05.2018г., съгласно който преобразуващото се дружество лизингодател чрез отделяне в

приемащото дружество „Л.И.“ ООД не е придобило тези вземания. Най – сетне ищецът твърди, че „Л.И.“ ООД не е оспорил с възражението по чл. 690 ТЗ неприемането на вземанията, а е оспорил включването им в списъка на неприетите вземания само в частта досежно непризнатата привилегия по чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ, поради което и за съда по несъстоятелността не е съществувало основание да коригира същия като ги включи в списъка на приетите вземания. Въз основа на изложеното, искането е съдът да постанови решение, с което да признае за установено несъществуването на вземането на „Л.И.“ ООД от длъжника „К.А.“ ЕООД – в несъстоятелност с произход договор за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. и анекси към него, както следва: за сумата 12 599 424,08 лв. (6 441 983,24 евро) – просрочена главница за периода 01.05.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 210 291,68 лв. (107 520,43 евро) – просрочена главница за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 923 979,09 лв. (472 423,01 евро) – просрочена договорна лихва за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 21 002,05 лв. (10 738,18 евро) – просрочена договорна лихва за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 80,48 лв. (41,15 евро) – такса обслужване за периода 01.06.2019 г. – 11.03.2019 г.; сумата 2,32 лв. (1,19 евро) – такса обслужване за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 205 420,16 лв. – данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; и за сумата 98,09 лв. (50,15 евро) – други просрочени задължения по същия договор за лизинг, които вземания са включени в списък на приетите вземания на кредиторите на „К.А.“ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.С.З., по т.д.№ 660/2019 г. на ОС Пловдив.

Ответникът - „Л.И.“ ООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С. ***, р-н С., ул. Х.А. № 56, ет. Партер, представляван от адв. А.К. и адв. М. Р. е депозирал писмен отговор, с който е оспорил иска, като е посочил, че разпоредбата на чл. 152 ЗЗД е неприложима към процесните сделки, тъй като се касае за сделки, сключени от търговци, за действителността на които приложение намира ТЗ, а в чл. 333 ТЗ е предвидена възможност за сключване на продажба с уговорка за обратно изкупуване. Дори и под условие да се приеме, че разпоредбата на чл. 152 ЗЗД е приложима ответникът оспорва да е налице предварително уговорен начин за удовлетворяване на кредитора, доколкото продажбата следва сключените договор за кредит и договор за финансов лизинг. Отделно твърди, че с договора за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. лизингодателя е поел ангажимент да придобие лизинговите активи от трето лице, а за лизингополучателя няма задължение да продаде вещ или да гарантира продажбата на вещ от третото лице, което действа при условията на чл. 9 ЗЗД и евентуалното му неизпълнение би довело до невъзможност лизингодателя да изпълни задължението си по договора за лизинг. Твърди, че купувача на имота и банката са различни правни субекти, поради което и твърдението, че с продажбата на имота се цели предварително удовлетворяване на ипотекарния кредитор е несъстоятелна, при все, че лизингодателя е платил цена за имота 7 405 650.59 евро без ДДС, която сума е

извън отпуснатата по договора за кредит сума от 14 000 000 евро. Сочи, че ипотеката обезпечава в достатъчна степен ипотекарния кредитор, а също и че с договора за лизинг са предоставени и други активи, извън недвижимия имот. Твърди, че целта на сключения договор за лизинг е финансиране на доставчика „К.“ ООД за погасяване на негови задължения към кредитни институции, а не предварително съглашение за придобиване на права от кредитодателя. Оспорва твърдението на ищеца, че клаузата на чл.5.11 от договора за лизинг е нищожна, като твърди, че същата е предвидена в интерес на страните, тъй като при изпълнение на задълженията по договора за лизинг за лизингодателя възниква задължението да прехвърли имота на лизингополучателя чист от тежести, а това би било невъзможно предвид учредената ипотека и в случай, че задълженията на кредитополучателя не бъдат изпълнени, което би било основание за заличаването ѝ. Евентуално и в случай, че съдът приеме, че посочената клауза е нищожна като противоречаща на закона и конкретно чл. 152 ЗЗД, ответника счита, че тази нищожност не би обусловила нищожност на целия договор за лизинг и правото на изкупуване за лизингополучателя ще възникне без оглед на изпълнението на задълженията по договора за кредит, като придобие имот с тежест – ипотека, а ипотекарния кредитор би могъл да реализира правата си на общо основание. Оспорва и твърдението на ищеца, че не е придобил права по отношение на предявените вземания, поради липса на прехвърлителен ефект на договора за преобразуване от 09.05.2018г., като твърди, че към момента на сключването му договорите за лизинг са действащи и е невъзможно да бъдат определени точния размер на вземанията по тях, а необходимата и достатъчна индивидуализация на същите е направена в Приложение № 2 към договора за преобразуване. Като несъстоятелно определя твърдението на ищеца, че е направил възражение по реда на чл. 690 ТЗ само по отношение на неприемането им с привилегия.

В срока по чл. 372 ГПК е постъпила допълнителна искова молба от ищеца, с която поддържа възражението за нищожност, поради нарушение на закона и конкретно чл. 152 ЗЗД, която твърди да е приложима при търговските сделки и съответно като неприложима определя разпоредбата на чл. 333 ТЗ, тъй като същата се отнася само за търговската продажба. Поддържа и възражението, че с договора за преобразуване от 09.05.2018г. в полза на ответника са прехвърлени вземанията, които са предявени и приети като такива с произход договора за лизинг, като твърди, че неопределяемостта им води до недействителност на извършеното прехвърляне, съответно до липса на предмет. Поддържа и твърдението си, че липсва възражение по чл. 690 ТЗ, като твърди, че кредитора е възразил само по отношение на липсата на привилегия на вземането, а не и срещу размера на неприетите вземания.

В срока за отговор на допълнителната искова молба е постъпил такъв от ответника, с който същия поддържа наведените от него възражения.

Синдикът на несъстоятелния длъжник А. К., конституиран при спазване

разпоредбата на чл. 694, ал.4 ТЗ, е взел становище за процесуална допустимост на исковете.

Няма спор между страните, а и след извършена справка в ТРРЮЛНЦ се установява, че по отношение на „К.А.“ ЕООД е открито производство по несъстоятелност с решение № 127 от 11.03.2019г., постановено по т.д. № 376/2018г. по описа на Окръжен съд С.З. и същото дружество е обявено в несъстоятелност.

„Л.И.“ ООД, в качеството си на кредитора на несъстоятелния длъжник е предявил в производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД с молба вх. № 5022 от 10.04.2019г. вземания по договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. в общ размер на 7 214 895.79 евро, по договор за лизинг № 003459-002 от 18.06.2012г. и по договор за лизинг № 003459-003 от 18.06.2012г. в общ размер на 5 321 718.56 евро.

Предмет на настоящото производство са вземанията с произход договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. в общ размер на 7 214 895.79 евро. Част от тези предявени вземания, а именно за сумата от 348 787.67 лв., представляващо левовата равностойност на 178 332.30 евро – задължение за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017г. до 11.03.2019г.; за сумата от 7 444.16 лв., левовата равностойност на 3806.14 евро – задължение за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 12.03.2019г. до 02.04.2019г. и за сумата от 98.09 лв., левовата равностойност на 50.15 евро - други просрочени задължения по договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. 14 бр. анекси към него са включени в списъка на неприетите вземания, а останалата част от предявените вземания с посочения произход са включени в списъка на приетите вземания.

Срещу списъка на неприетите вземания е подадено възражение от кредитора „Л.И.“ ООД в срока по чл. 692, ал.1 вр. с чл.690, ал.1 ТЗ. Тук ще се посочи, че противно на възраженията на жалбоподателя, същото касае включването на част от предявените от него вземания в списъка на неприетите вземания, а не се възражава единствено по отношение на непризната привилегия по чл. 722, ал.1, т.1 ТЗ, което е и лишено от правна и житейска логика – няма как да искаш да бъде призната привилегия за вземане, без да оспориш неговото неприемане.

Възражение срещу списъка на приетите вземания с произход договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. и 14 бр. анекси е постъпило от длъжника.

В съответствие с чл. 692, ал.3 ТЗ, по всички постъпили възражения съда по несъстоятелността се е произнесъл с определение № 260594 от 20.11.2020г., постановено по т.д. № 660/2019г. по описа на ПОС, като е оставил без уважение възражението на длъжника против включване в списъка на приетите вземания на „Л.И.“ ООД, произтичащи от договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. и е уважил частично възражението на кредитора „Л.И.“ ООД като е изключил вземанията в размер на 205 420.16 лв., представляващи

задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017г. – 11.03.2019г. и 50.15 евро, с легова равностойност 98.09 лв. – други просрочени задължения от списъка на неприетите вземания и същите тези вземания са включени в списъка на предявените в срока по чл.688, ал.3 ТЗ и приети вземания. Последно констатираното обуславя процесуална допустимост на предявения от длъжника иск с правно основание чл. 694, ал.1 ТЗ.

Спорът между страните е концентриран досежно това дали съществуват вземанията на кредитора „Л.И.“ ООД с произход договор за лизинг № *** от 14.02.2007г. в общ размер на 7 214 895.79 евро, като според ищеца несъществуването им е последица от нищожността на договора за лизинг, поради противоречието му със закона – чл. 26, ал.1, пр.1-во ЗЗД във вр. с чл. 152 ЗЗД.

Няма спор между страните, че на 14.02.2007г. между Е. (*) S.A., от една страна като кредитор и „К.А.“ЕООД като кредитополучател в Л. е сключен договор за банков кредит, с който страните са се съгласили и уговорили размера на кредита 14 000 000 евро и целта на кредитирането – рефинансиране на други съществуващи кредити и частично финансиране на проект за изграждане на А.М. в гр.С.З.. Уговорили са и срок на кредита – 180 месеца от подписване на договора, лихвен процент в размер 3,15 % и възможност за предсрочно прекратяване на договора при забава на кредитополучателя да заплати вноса на падежа. За обезпечаване на задълженията за главница, лихви и др. вземания кредитополучателят се е задължил да учреди ипотека върху свой собствен недвижим имот в гр.С., жк М. 4, както и върху имота на бул.“Т.А.“, собственост на „К.“ ООД, ЕИК ***, както и да учреди особени залози върху дълготрайни материални активи, собственост на „К.“ ООД, съставляващи оборудване на К.А. (З.) и върху вземания на същото лице от наеми на обекти, наоходящи се в имота на бул.“Т.А.“ в гр.С.. Уговорено е между страните - в т.3.1 от раздел „Задължения на кредитополучателя“, че с подписване на договора кредиторът дава съгласието си на собственика на имуществото, описано в т.1.1 и т.3 (имота на бул.“Т.А.“ и дълготрайни материални активи, съставляващи оборудване на К.А.) да продаде същото имущество на „И.“ ЕАД за сумата 9 000 000 евро, която да бъде използвана за пълно погасяване на дълга на продавача „К.“ООД към „Е.“АД.

На 15.02.2007г. и в изпълнение на поетите задължения за обезпечаване на вземанията по договора за банков кредит от ипотекарния длъжник „К.“ ООД, ЕИК *** е учредена договорна ипотека върху урегулиран поземлен имот - УПИ III, наоходящ се на бул.“Т.А.“ №64, кв.42 по устройствения план на гр.С. с площ 7 165 кв.м., заедно с построената в него сграда, обект от верига „М.к.“, с разгърнатата застроена площ 16 828,38 кв.м.; както и върху урегулирани поземлени имоти - УПИ II и УПИ IV в кв.42 по устройствения план на гр.С., наоходящи се на бул.“Т.А.“, с площ 5 724,49 кв.м. и 3 532,36

кв.м., отредени за жилищно строителство, заедно с временни открити паркинги за леки автомобили върху тях. Със същият договор е учредена ипотека и върху имоти на кредитополучателя „К.А.“ ЕООД.

На 14.02.2007 г. между „И.“ ЕАД, ЕИК ***, като лизингодател и „К.А.“ ЕООД като лизингополучател е сключен договор за финансов лизинг № ***/14.02.2007 г., с който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя за ползване недвижими имоти, находящи се в гр.С., бул.“Т.А.“, както следва: УПИ III в кв.42 по плана на гр.С., м.“Р.-Б.“ с площ 7 165 кв.м., заедно с построената в същия имот сграда – К. (15 бр.кинозали, пицария, детски кът и пр.), ведно с машини, съоръжения и оборудване, находящи се в описаната сграда, които поземлен имот, сграда и движимости са собственост на „К.“ ООД, ЕИК ***. Цената на описаното имущество е 9 000 000 евро без ДДС, уговорена е 0 лв. първоначална вноска и 180 месечни вноски с лихва в размер 3,15 %, съответно правото на ползване е за 180 месеца от сключване на договора. Страните са предвидили в т.2.20.3 възможност за обявяване от лизингодателя на предсрочна изискуемост на вземанията по договора за лизинг при неизпълнение от страна на лизингополучателя „К.А.“ ЕООД или на „К.“ ООД на задълженията, по който и да е договор за финансов лизинг, сключен с лизингодателя или, по който и да е договор за кредит, сключен с Е. (*) S.A. Съгласно уговорено в т.5.11 от лизинговия договор лизингополучателят ще има правото да придобие собствеността върху актива след изтичане на срока на ползване, при условие, че е изплатил изцяло лизинговата цена, заедно с всички парични и непарични задължения по договора за лизинг и по договора за банков кредит от 13.02.2007 г., сключен между лизингополучателя и Е. (*) S.A, като съгласно т.5.12 в този случай лизингодателят е длъжен да прехвърли на лизингополучателя собствеността върху актива в срок от пет работни дни. Изменени са и общите условия към договора за лизинг, като в тях е добавено още едно условие за придобиване на собствеността върху имотите от лизингополучателя, а именно – да са изпълнени всички парични и непарични задължения по договора за лизинг и по договора за банков кредит от 13.02.2007 г., сключен между лизингополучателя и Е. (*) S.A.

Няма спор, че с договор от 11.08.2014 г. лизингодателят е прехвърлил на лизингополучателя собствеността върху активи, подробно описани в договора, съставляващи движими вещи, на стойност 939 965,50 евро с ДДС, което е сторено в изпълнение на уговорката между страните за изменение на договора за лизинг, движимите активи, предмет на лизинга, да бъдат изплатени преди недвижимите имоти.

На 15.02.2007 г. с договор за покупко – продажба, за което е съставен НА №*, том I, рег. № 330, н.д. № 35 на Нотариус С.М. ипотекарния длъжник „К.“ ООД е продал на „И.“ ЕАД - лизингодателя по договора за лизинг от 14.02.2007г. собствения си недвижим имот – УПИ III в кв.42 по плана на гр.С., м.“Р.-Б.“ с площ 7 165 кв.м., заедно с построената в същия имот сграда

– К., обект от верига „М.к.“ със разгъната застроена площ 16 828,38 кв.м., срещу продажна цена от 7 405 650,59 евро без ДДС, която да бъде заплатена от купувача по банкови сметки на продавача за цялостно погасяване на задълженията на последния по договори за кредит към „Е.“ АД и „С.“ АД.

На 15.02.2007 г. между „К.“ ООД, ЕИК *** в качеството му на продавач и „И.“ ЕАД, като купувач е сключен договор за покупко-продажба на машини, съоръжения и оборудване, находящи се в гр.С., бул.„Т.А.“ №64, в сграда К. (З.), подробно описани в приложение – спецификация към договора. В договора е изрично посочено, че купувачът закупува вещите с цел да ги предостави за ползване по договора за финансов лизинг от 14.02.2007 г. Уговорена е цена в размер 1 594 349,41 евро без ДДС, която купувачът следва да заплати на трети лица за погасяване задължения на продавача по договори за кредит – *** и С. АД („С.“ АД).

Няма спор, че с приемо - предавателни протоколи от 15.02.2007 г. недвижимите имоти, описани в горепосочения нотариален акт за продажба, както и движимите вещи, описани в приложението -спецификация към договора за продажба на движими вещи, са предадени от лизингодателя „И.“ЕАД на ответника в качеството му на лизингополучател по договора за финансов лизинг от 14.02.2007 г.

Документално установените до тук факти налагат извода, че сделката, определена като финансов лизинг, сключена на 14.02.2007г. между „И.“ЕАД, ЕИК ***, като лизингодател и „К.А.“ ЕООД като лизингополучател разкрива белезите на този договор, съгласно чл. 342, ал.2 ТЗ - лизингодателят се е задължил да придобие вещ от трето лице – доставчик, при условия определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. По своята същност финансовият лизинг представлява вид финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма, основно задължение, по която сделка за лизингодателя е да осигури и предаде веща като осигури свободното ѝ ползване за уговорения срок. В конкретният случай е установено предаването на лизинговите обекти на лизингополучателя, което не е и спорно между страните.

Предвид свързаността, по смисъла на §1 от ДР на ТЗ на доставчикът „К.“ ООД и лизингополучателя „К.А.“ - представлявани са от едно и също лице С.С.М., а също и на кредитодателя и лизингодателя – част от една финансова група И., чийто акционер и едноличен собственик на капитала е едно и също дружество Е. АД, сключения договор за финансов лизинг, доколкото доставчик на имотите е трето лице, което е свързано с лизингополучателя, следва да се приеме, че същия съдържа белезите на „обратен лизинг“, който макар и ненаименован и неуреден е незабранен от закона, предвид диспозитивната норма на чл. 342, ал.2 ТЗ и приложимата на общо основание договорна свобода, установена в чл. 9 ЗЗД във вр. чл. 288 ТЗ. Вярно е, че недвижимият имот, обект на договора за лизинг е ипотekiран за обезпечаване задълженията на лизингополучателя по сключен от него

договор за банков кредит, кредитор, по който е банкова институция, свързана с лизингодателя, но това не означава, че целта на извършеното възмездно прехвърляне на същия недвижим имот от ипотекарния длъжник в полза лизингодателя е извършено с цел предварително удовлетворяване на ипотекарния кредитор. Целта на извършеното прехвърляне, според настоящия съд, е да се обезпечи възможността лизингодателя да изпълни мандата – поръчката на лизингополучателя с финансово кредитен елемент – лизингодателя да придобие лизингованата вещ със свои средства и да я предостави за ползване на лизингополучателя, ведно със сключени договори за наем и с правото да пренаема същата – чл.2.18, който след заплащане на лизинговите вноски би могъл да придобие собствеността върху нея. Вярно е, че в случая страните по договора за лизинг са предвидили възможност за придобиване право на собственост върху лизинговия обект след погасяване и на задълженията на лизингополучателя по договора за кредит – чл.5.11, за обезпечаване, на които е учредена ипотека върху същия имот от ипотекарния длъжник и „доставчик“ по договора за лизинг, но тази уговорка според съда не се отразява на действителността на договора за лизинг, който е изпълняван от страните по него, вкл. и от лизингополучателя, нито е недействителна, поради нарушение на чл. 152 ЗЗД. Тази уговорка следва да се коментира като поставено допълнително условие за сключване на договора за продажба, продавач по който е лизингодателя и купувач лизингополучателя, със събдването на което ще се прехвърли имот, чист от тежести, което предвид договорната свобода - чл.9 ЗЗД, приложим съгласно чл. 288 ТЗ е напълно действителна и не може да се приеме, че нарушава закона и конкретно чл. 152 ЗЗД.

Всъщност, недействителността чл. 152 ЗЗД се отнася до съглашения, чрез които предварително се урежда отговорността за неизпълнението на евентуално неизправния длъжник, като вземането се обезпечава чрез прехвърляне на право на собственост върху вещ: така кредиторът придобива привилегията на заложен кредитор, но без риск от неудовлетворяване при осребряването на заложената вещ. Хипотезата изисква наличието на неизискуемо задължение, като резултатът от евентуалното му неизпълнение е предварително уговореното прехвърляне – от длъжника на кредитора на право на собственост. При съглашението по чл. 152 ЗЗД, вариантите за прехвърляне на собствеността във времето са два - ако до момента на неизпълнението вещта е била собственост на длъжника, след неизпълнението тази вещ става собственост на кредитора и

в случай, че вещта бъде прехвърлена на кредитора преди евентуалното бъдещо неизпълнение, тогава в полза на евентуално изправния длъжник се договаря право на обратно изкупуване. В конкретният случай и предвид твърденията на ищеца, следва да се установи, че вземанията на кредитора по договора за лизинг са обезпечени чрез прехвърляне на право на собственост върху вещ, доколкото първата хипотеза на чл. 152 ЗЗД е неприложима с оглед факта, че имота е придобит преди възникване на вземанията по договор за

ЛИЗИНГ.

Обезпечаването на вземания чрез прехвърляне на собственост върху вещь не е уредено от специални норми, които да се отнасят само до сделките, сключвани между търговци - чл. 286 и сл. ТЗ, поради което и недействителността по чл. 152 ЗЗД на основание - чл. 288 ТЗ се отнася и за търговските сделки. В гражданските отношения, продажбата с уговорка за изкупуване е недействителна чл. 209 ТЗ, а посоченият по-горе вариант за предварително прехвърляне на собствеността с уговорено обратно изкупуване е приложим само за търговската продажба - чл. 333 ТЗ. В случай, че тази по правило разрешена от закона сделка между търговци е част от съглашение за предварително обезпечаване на вземане чрез прехвърляне право на собственост върху вещь, тогава търговската продажба също е нищожна на основание чл. 152 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ. Подобно съглашение обаче в конкретният случай и при проследяване поредицата от сключени сделки между страните не се установява.

Невярно е твърдението на жалбоподателя, че предвиденото в чл.3.1 „Задължения на кредитополучателя“ по договора за кредит от 14.02.2007г. съгласие на кредиторът, собственика на имуществото, служещо като обезпечение на вземанията по него да продаде същото на „И.“ ЕАД за сумата от 9 000 000 евро, изпълнението на което е поставено като условие за усвояване на кредита, всъщност разкрива предварително съглашение между страните за удовлетворяване на кредитора, по начин, който не е предвиден в закона. Следва да се посочи, че тази уговорка е постигната между свързани лица, между които последователно са сключени договор за кредит, договор за лизинг и договора за покупко – продажба на лизинговия недвижим имот, поради което и за съда не остава съмнение, че същата е постигната именно с цел гарантиране изпълнението на задълженията на лизингодателя по сключения договор за лизинг да придобие ипотекиран имот, за което ипотекарния кредитор е дал своето съгласие, като е уговорено получената сума от цената да бъде използвана за пълно погасяване на дълга на „К.“ ООД към „Е.“ АД, която е и една от целите на сключения инвестиционен кредит.

Според настоящия съд, повдигнатите от ищеца възражения за нарушения на чл. 152 ЗЗД при сключване на договора за продажба, с който лизингодателя е придобил единия от лизингованите имоти е без значение за действителността на договора за лизинг, тъй като евентуалната им основателност би се отразила на действителността на договора за продажба, а не и на действителността на лизинговия договора, който представлява форма на вещено кредитиране. В случай, че е нарушен закона и конкретно чл. 152 ЗЗД то, това нарушение би обусловило недействителност на договора за продажба и евентуална невъзможност за изпълнение на лизингодателя на задължението му да прехвърли лизинговия имот в случай, че са настъпили другите предвидени в договора за лизинг условия – изтичане на срока и плащане на цената по същия, за които нито се твърди, нито се установява, че

действително са се проявили. Предявените и приети вземания на кредитора „Л.И.“ ООД са именно вземания за тези плащания, поради което и тяхното съществуване на това основание не може да бъде отречено.

Неоснователно е и следващото подържано от жалбоподателя възражение за неправилност на извода на решаващия първоинстанционен съд, досежно наличието на правоприемство между лизингодателя по договора за лизинг от 14.02.2007г. и „Л.И.“ ООД. На 09.05.2018 г. е сключен договор за преобразуване чрез отделяне в съществуващо дружество по чл.262в ТЗ между „И.“ЕАД, ЕИК *** (с предходно наименование „И.“ЕАД и настоящо наименование „М.Л.“ЕАД) – като преобразуващо се дружество, от една страна и ответника „Л.И.“ООД като приемащо дружество. В чл.10 е посочено разпределението на правата и задълженията от имуществото на преобразуващото се дружество, които преминават към приемащото дружество. Уговорено е, че на приемащото дружество ще бъдат прехвърлени права и задължения на преобразуващото се дружество, представляващи обособена част от лизинговата дейност, свързана с Индустрия „Артистична и творческа дейност“, в т.ч. право на собственост върху недвижими имоти, описани в приложение № 1, право на собственост върху движими вещи, описани в приложение № 3 и № 4, и всички права и задължения, произтичащи от договорите, описани в приложение № 2, като е уточнено, че недвижимите имоти, описани в приложение № 1, и движимите вещи, описани в приложения № 3 и № 4 са всички вещи, които преобразуващото се дружество е предоставило на лизинг съгласно договор за лизинг № ***/14.02.2007 г.. По делото са представени и са приети като неоспорени доказателства по делото приложенията към договора за преобразуване. Лизингованият недвижим имот със сграда в гр.С., бул.“Т.А.“ е включен в приложение №1, като индивидуализацията е идентична с тази в договора за лизинг. В приложение № 2 към договора за преобразуване е посочено, че към приемащото дружество преминават всички права на лизингодателя по договор за лизинг № ***/14.02.2007 г. с всички анекси към него от 29.09.2009 г. до 25.01.2017 г., като са отразени страните по договора и лизинговите активи и изрично е посочено, че към приемащото дружество преминават всички вземания за плащания по договора за лизинг, които съществуват и са изискуеми към датата на договора за преобразуване, както и тези които ще станат изискуеми след тази дата, вкл. и дължими ежесмесечни погасителни вноски, съгласно погасителен план, представляващи остатъчна главница до датата на договора за преобразуване, както и след това, лихви, неустойки и всички други разходи до датата на договора за преобразуване и след това. Съответно в приложение № 3 са описани движими вещи на преобразуващото се дружество, представляващи лизингови активи по договор за лизинг № ***/14.02.2007 г., които преминават към приемащото дружество. Преобразуването, извършено с коментирания договор е вписано в търговския регистър на 25.09.2018 г., а лизингодателят по договора за лизинг е уведомил ищеца за извършеното преобразуване с нотариална покана, връчена му на

27.11.2018 г..

Не може да бъде споделено възражението на жалбоподателя, че липсата на посочени вземания в договора за преобразуване по размер, означава, че същите не са преминали у приемащото дружество – „Л.И.“ ООД. Съгласно чл. 262д ТЗ и чл. 262е ТЗ с договор за преобразуване, сключен в писмена форма с нотариална заверка на подписите се уточнява каква част от имуществото на преобразуващото се дружество преминава у приемащото дружество. С коментираният по – горе договор за преобразуване съдът счита, че имуществото, което преминава у „Л.И.“ ООД е определено или определяемо, което е достатъчно за неговата индивидуализация. С оглед предмета на настоящото производство съдът счита, че не може да има съмнение, като се вземе предвид съдържанието на Приложение № 2 към договора, че всички вземания на преобразуващото се дружество преминават към приемащото се дружество, които представляват плащания по договора за лизинг № ***/14.02.2007 г. с всички анекси към него от 29.09.2009 г. до 25.01.2017 г., като изрично е уточнено, че това са както съществуващи и изискуеми към датата на договора за преобразуване, така и тези, които ще станат изискуеми след тази дата. Изрично в същото приложение е посочено, че тези вземания включват и дължими ежемесечни погасителни вноски, съгласно погасителен план, представляващи остатъчна главница до датата на договора за преобразуване, както и след това, лихви, неустойки и всички други разходи до датата на договора за преобразуване и след това. Изводът е, че е неоснователно и това възражение на ищеца за несъществуване вземанията на кредитора „Л.И.“ ООД.

До същият правен извод е достигнал и решаващия първостепенен съд, поради което и обжалвания негов акт, като съобразен с материалния и процесуалния закон следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция и на основание чл. 694, ал. 7 от ТЗ жалбоподателят „К.А.“ ЕООД – в несъстоятелност следва да бъде осъден да заплати държавна такса за въззивното производство в полза на бюджета на съдебната власт в размер на 69 801.49 лева.

На ответника по жалбата „Л.И.“ ООД се дължат разноски, но доколкото такива не се претендират, съдът не присъжда.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260075 от 21.03.2022г., постановено по т.д.№ 790 по описа за 2020г. на ОС Пловдив, с което са отхвърлени предявените от „К.А.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.З., бул. Н.П. № 52, представлявано от С.Н.К. против „Л.И.“ ООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Х.А. № 56, партер искове

за установяване несъществуване на вземания с произход договор за финансов лизинг № *** от 14.02.2007г. и анекси към него, както следва: за сумата 12 599 424,08 лв. (6 441 983,24 евро) – просрочена главница за периода 01.05.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 210 291,68 лв. (107 520,43 евро) – просрочена главница за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 923 979,09 лв. (472 423,01 евро) – просрочена договорна лихва за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; сумата 21 002,05 лв. (10 738,18 евро) – просрочена договорна лихва за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 80,48 лв. (41,15 евро) – такса обслужване за периода 01.06.2019 г. – 11.03.2019 г.; сумата 2,32 лв. (1,19 евро) – такса обслужване за периода 12.03.2019 г. – 02.04.2019 г.; сумата 205 420,16 лв. – данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.06.2017 г. – 11.03.2019 г.; и за сумата 98,09 лв. (50,15 евро) – други просрочени задължения по същия договор за лизинг, които вземания са включени в списък на приетите вземания на кредиторите на “К.А.”ЕООД, ЕИК *** по т.д.№660/2019 г. на ОС Пловдив.

ОСЪЖДА „К.А.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С.З., бул. Н.П. № 52 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, сумата 69 801.49 лева – държавна такса за въззивното производство пред Апелативен съд – Пловдив.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____